

Тактильний архів (поетичний цикл)

Анастасія Корбет

Зміст

Воно

Нічне жниво

Ікона

Бути свідком

Амнезія затишку

У квадратику малім

Новий мешканець

Двійник

Ехо

Тактильний архів

Вагон №...

Чотири згини

П Л И Т А

Петля пам'яті

Життя після

Небо списане криками

Маніфест миру

Серед уламків

Resonantia (Пластинка)

Півонії

Нові цитаделі

Антидогма

Спліт

Театр одного глядача

Маніфест духу

Марсіянський Кобзар

Чотири пори сили

Vigilia

Воно

Воно проступає крізь стіни, масне і важке.
Воно сідає на плечі, чавить грудну клітку.
Воно забиває вікна свинцевою бляхою.
Воно перераховує хребці довгими пальцями.
Воно випиває кисень раніше за легені.
Воно розтягує кожну хвилину до нестями.
Воно тисне на повіки холодною міддю.
Воно зашиває рот невидимими нитками.
Воно пересуває важкі меблі в самих скронях.
Воно гризе суглоби, мов старі сухі кістки.
Воно рахує вдихи, не кліпаючи, з кутка.
Воно пахне залізом і залежаним пилом.

Я —

Нічне жниво

Коли на ниву, випиту в бою,
Лягає ніч — мовчазна і бездонна,
Ступає знов зажурена Мадонна,
Туди, де смерть стояла у строю.

Тонкими пальцями з сизої імли
Збирає тихо в трав'яні подоли
Уламки гострі, що у мерзлім полі
Сталевим цвітом вранці проросли.

Омиє кожен рваний край росою,
Загоїть шрам на спаленій броні,
І розітне тремку блакить собою,
Щоб біль старий віддати вишині.

Розсипле сум по куполу небес —

Сузір'я Гільз і Стріл вогненні знаки.
Де в чорній крові задихались маки,
Пролле безодня зоряний компрес.

Гірчить цей вік і порохом, і сном,
Блищить залізом — пусто й суворо.
Це пам'ять наша — випалене море,
Що застига під плавленим склом.

Ікона

Любов — це остання лінія оборони, де Бог уже мовчить, а Свідок ще тримає небо.
Напруга пульсує у стягнутих жилах,
Жене не тепло — електричний розряд.
Тримаємо стрій на розбитих схилах,
Де в порох розсипався світу фасад.
(Клац)

Застигла загроза у зрізах бетону,
Свинцевий відблиск у зіницях горить.
Вбивати за тебе — найвища ікона,
На спуску палець уже не тремтить.
(Постріл)

Замість листів — протираємо зброю,
На мапі мовчання — остання межа.
Любов — броня між смертю й тобою,
Бо знаю: є той, задля кого жива.
(Брязг)

Пробачити? Ні. Це для тих, хто не бачив,
Як небо згортається в чорне сукно.
Ми — варта на зламі часів неозорих,
Де вічність і втрата — одне полотно.
(Вибух)

Бути свідком

Ти прагнеш розпастись, розсіятись в прах,
Згубитись відлунням у чужих голосах.
Спинися. Відчуй: ти — опора і твердь,
Тут кожна клітина заперечує смерть.

Шорстка фактура. Реальність. Не сон.
Присутність у тілі — незламний закон.
Впивайся у воду — в глибіню крижану,
Стискай цю хвилину — важку і міцну.

Стань якорем в мулі, де тиша гуде,
Там гарт моноліту крізь ребра росте.
Ти — корінь, що рве полотно магістралей,
Зламавши хребти бетонних спіралей.

Ппульсує зап'ястя — ритм боротьби,
Ти вищий за тіні й примарні "якби".
Лишитись тут — найважчий твій чин:
Бути свідком буття без жодних причин.

Амнезія затишку

Скляний вакуум тисне. Власний полон.
Партер у чеканні на спокій і сміх.
Як вірять вони у цей вицвілий сон,
В картонні фортеці і ватяний сніг?

Їх статика — лезо. Врізається в скроні.
Застиглі обличчя, порожні долоні.
Між нами безодня. Ця тиха війна
Вузлом запеклася і тягнеться з дна.

Тут все — реквізит. Лиш фанера і клей.

Торкнись — і блакить потече по руці.
Я бачу приціли в зіницях людей
І зяють провалля на кожнім лиці.

Забуто, як можна не слухать ефір,
Заснути без берців, не гріючи сталь.
В грудях заліг переляканий звір,
Що в сяйві вітрин пам'ятає... підвал.

Амнезія затишку. Радість пуста.
Алгоритм виживання зашито під шкіру.
Ця пауза залу — петля на вустах.
Театру не вірю. Виставу закрито.

У квадратику малім

Сяє ніч, екран іскриться,
Ти — в квадратику малім.
Голос лагідний струмиться —
Мій далекий, рідний дім.

Батько втому приховає,
Усміхнеться крізь туман.
Слово кожне він вбирає,
Ніби ліки проти ран.

Ти — про рідне, про чекання,
Про затишні вечори...
Він плекає сподівання,
Наче світло з-за гори.

Зв'язок рветься. Миготіння.
Шум заповнює ефір.
"Повернуся, — як моління, —
Буде знову в домі мир".

Новий мешканець

Мене виплавив гнів у цехах, де скаженіло залізо,
Сплав для злету стрімкого, розчерку та розриву.
Гартуваний в горнилі, налитий небезпечно-сизим,
Щоб у мить фатальну ввірватись у простір криво.

Без обличчя і назви — траєкторія тільки й швидкість,
Розпечений пульс, що шукає вразливу межу.
Біографія стисла: тупа механічна жорстокість,
Що крізь морок заводів у власному тілі несучу.

Вибух виплюнув в небо — злився із запеклим криком,
Прошиваючи хмари, полюючи на плоть і граніт.
Зазуберний край вріс у стіни з відлунням диким,
Звуком смерті стерши навіки затишний світ.

Тут завмер раптово. За крок від тонкої усмішки,
Що застигла на фото у рамці під битим склом.
Поруч — ковдра дитяча і жовта покинута мишка,
Яких ледь торкнувся обпаленим вщент ребром.

Став частиною муру. Охололий, німий свідок.
У густій порожнечі — металу і душі розлом.
Дивлюсь у пільму, де лишився єдиний відбиток
Тих, хто вечір ділив за родинним колись столом.

Встряг у рвані шпалери. Елемент чужого декору.
Непроханий гість, що приніс руйнівний вогонь.
Тримаю каркас — тепер задубілу підпору —
Замість живих і теплих людських долонь.

Двійник

Спалах. Тінню упав на розмоклу глину —

Безкровний двійник, мовчазний протокол.
П'ю легеньми п'тьму, терпку і полинну,
Ти ж завмер, обминувши сталевий укол.

Що, перекурим? Пляма на мерзлім бетоні
Не боїться контузій, не знає ваги.
Розпач пульсом удари вбиває у скроні,
Ти — лиш фантом. Тобі не потрібні боги.

Не зникай, коли магній згорить у задусі,
Як обвалиться неба важкий моноліт.
Ми віднині затиснуті в чорнім союзі —
Відбиток втоми, вичерпаний ліміт.

Пожартуй! Скажи: це всього лише сцена,
Де сутінь і полум'я ділять квадрат.
Ти не здригнешся. Постава смиренна.
Присутність відсутня. Повільний розпад.

Ехо

Грюкіт дверей.
Струм по хребту.
Зціпило щелепи —
Лещата напруги.
Спина — мов дріт
На хиткому мосту,
Де кожен струс —
То нестерпні потуги.

Стоп. Завмири.
Відрахуй-но секунду.
Просто автівка.
Старий седан.
Це не приліт
В артерію ґрунту,

Місто лише —
Гучний барабан.

Кришка від бака —
Не вибух металу.
Скрегіт трамвая —
Не свист крила.
Вчуся вживатися
У мир цей помалу,
Щоб ця затята
Судом пішла.

Один. Два.
Видихни втому.
Серце вертає
Вкрадене право.
Це просто шум.
Дорога додому —
В небо безпечне,
В живі слова.

Тактильний архів

Руки знають структуру точніше за імена:
Пам'ятають густу, липку в'язкість плазми,
Хрускіт ампул, холод сталевих затискачів,
Що входять у м'язи, шукаючи сліпу межу.

Турнікет замикає коло, спиняє потік.
Пучки ловлять ритм, тоншаючи з кожним рухом,
Аж поки не стане далеким, глухим сигналом —
Вібрацією на самому зрізі зникнення.

Вночі, коли розум впадає у заміління,
Тіло не спить. Триває безсонна вахта:
У темряві пальці відтворюють давній розріз,

Торкають порожнечу, фіксують уявні бинти.

Шиють пустку тугим невидимим швом,
В'яжуть вузли на повітрі з присмаком заліза.
Долоні чесніші за очі й пласкі дзеркала —
В них затиснуто корінь крихкого тривання.

Тактильний архів. Шрам із власним кодом.
Тепло пробивається крізь тонку гуму.
Хват тримає нитку над безоднею часу.
Кріплять до життя. Наосліп. До кінця.

Вагон №...

Гуде компресор. Дизель. Сталь.
Замкни вагон. Дивись у даль.
На заціпці — намерзлий іній,
Тіла застигли в строгій лінії.

Їдка солярка. Хлорка тисне.
Завмерла мить. Повітря кисне.
На бирці номер. Чорна мітка.
Логістики залізна клітка.

Всередині — сирий метал.
Смерть занотовує журнал.
Немає пульсу. Тільки струм
Та поршнів монотонний шум.

Чотири згини

Шорстка долоня нишпорить у фліс —
Листа, що вчетверо складався вкотре,
Приніс дух дому крізь залізний ліс.

Розправив кут, де лінію розтерто,
Графітний контур тане на згині —
Тримає пам'ять пальцями уперто.

Вдихнув... він пахне небом і грудьми
Тієї, що чекає. Стисло горло.
Знайшов тепло у затишній тіні,

Де рідний дім із літер постає.
Забув про спуск і вказівний завмер,
Напруга в м'язах тихо віддає.

Він гладить ніжно зморщений папір...

П Л И Т А

Темно. Фактура сажі і чаду.
Світ перетерся. Виходу — нуль.
Солодко пахне. Стіни осядуть,
В горло, у спогад, у цегляний мул.

Батько ковтає мовчанку: "Мине...".
Мати згасає на складі "Не..."
Дитяче "Ма-" застрягло у щілинах,
Там, де плоть переходить у глину.

Стеля вичавлює рештки вологи.
Паща панелі. Чорна знемога.
Часу немає. Пульс у скроні —

М'якоть жива в кам'яній долоні.

Лічать хвилини порожні гільзи.

Пил став мовою. Голос — залізом.

Небо — плита, притиснута низько.

Не відкопають. Смерть надто близько.

Один.

Два.

Т...

...

...

Петля пам'яті

На рейки випав попіл. Місто хрипне: "Сніг".

Під шкірою пульсує рваний, дикий звук.

Вітрина в катарактах — каламутне скло,

Він бачить пальці — чужі, застигли руки.

Але в розширених зіницях ще тліє степ,

Щоночі проростаючи в отруйний сон.

У мирній спальні він заманює себе у сон,

Та замість кисню в легені засипає сніг.

Там горизонт зарізав обвуглілий степ,

І тишу навпіл розтинає реактивний звук.

Він падає долілиць, затиснувши руки,

Бо з вікон сиплеться у ліжко бите скло.

На кухні вибухнуло кляте, перегріте скло,

Він знову вдома? Чи це триває сон?

Дружина хоче підвести — торкається руки,

Але для нього дотик цей — обмерзлий сніг.

Трамвайний скрегіт в горлі — металевий звук,

І коридор квартири довший, ніж той степ.

Він повернувся з вирв. Але лишився в степу,
Де все повітря — подрібнене на порох скло.
Тут кожен шерех — детонації сухої звук,
Тут темрява не лікує, а катує сон.
Двір укрит не іній — фосфорний, пекучий сніг,
І навіть у молитві він не розтискає руки.

В кишені глибоко ховає тремтячі руки,
Намагаючись втримати в кулаці згорілий степ.
Варто глянути вгору — і січе обличчя сніг,
Гострий, як шрапнель, що пробиває скло.
Він більше не спить — провалюється в сон,
Де кожна мить — один і той самий звук.

Місто — прес, що карбує безперервний звук.
Він до кісток втискає нігті у власні руки.
"Залізо по рейках", — бреше йому власний сон,
Але шрамами колій розрізаний навпіл степ.
Він бачить уламки себе, як розтрощене скло,
На яке знову й знову безжально падає сніг.

Життя після

Пекло — не тоді, коли вибухає земля під ногами,
А коли мати тримає частину дитини
І не розуміє — це рука чи ніжність, що залишилась.
Пекло — не гул снарядів,
А мовчання в підвалі, де двадцяттеро людей
Бояться дихати вголос,
Бо почутись живими — значить стати мішенню.

Пекло — не смерть.
А життя після, коли ти чуєш вибух —
Навіть якщо давно настала тиша.
Коли тіні — небезпечніші за людей.
Пекло — це обличчя солдата,

Який повернувся — але вже не з собою.
Його серце залишилось в окопі,
Обгорнуте криком побратима.

Пекло — коли слова: "Я кохаю тебе"
Здаються зайвими, бо не знаєш,
Чи буде кому це казати завтра.
Чи ти сама ще будеш...
І найгірше пекло — це звичка.

— Звичка жити в цьому.
— Звичка прокидатись після сирен.
— Звичка не сподіватись.

Небо списане криками

На вулиці лежав день,
Холодний, мов снаряд,
Що не вибухнув —
Але в кожному серці розлом.

У місті не залишилось дверей —
Лише отвори до пам'яті.
І небо, наче пергамент,
Було списане криками.

Я бачила, як дитина шукала
Не матір — голос.
Бо голоси в цій війні —
Єдине, що ще тримає.

А вчорашні будинки,
Мов втомлені велетні,
Падали на коліна
Перед власною руїною.

Хтось сказав: "Ми вистоїмо",
Але не знав, що вітер теж плаче.
Навіть повітря тут має в собі кров,
І навіть мовчання — кричить.

Маніфест миру

Не з феєрверків почнеться мир — а з мовчання,
Де не буде сирен, лише дихання рівне.
Не з парадів, а з першого разу, коли дитя
Не здригнеться від грому — бо це лише грім.

Мир — коли бабуся в'яже знову шкарпетки,
А не ховає хліб на чорний день.
І коли повернуться птахи — не безпілотники,
А справжні, ті, що приносять весну.

Мир — коли хтось зі сльозами вперше скаже:
"Я знову відчуваю себе живим..."

Серед уламків

Якби вчорашня ракета забрала твоє тіло —
Я б втратила єдине вікно,
Через яке можу дихати цим світом.

Я б ридала... Я б шукала тебе скрізь:
Серед зруйнованого бетону, в уламках душі, в крові.
Не як привид, не як ходячий труп —
А як та, що ніколи не пробачить собі,

Що не зупинила тебе вчасно.

Я б шукала тебе серед попелу,
Коли зірки були надто далекі.

Скажи мені хоч одне слово...
І я залишусь ще ближче.

Resonantia (Пластинка)

Доріжка 1 — "Перший Подих"

Тиша. Майже скляна.
Десь між клітинами кисню — вдих, викрадений у ночі.
Він несміливий, але впертий.
Тут не народжуються — тут проростають крізь рами,
Зашиті фанерою й хрестами скотчу.

Доріжка 2 — "Сирени"

Пальці в'їдаються в стару тканину.
Вона тонка, як спогад, прошитий свинцем.
Шрами не болять — вони світяться.
Карта, якою твоя тінь іде на мій поклик.

Доріжка 3 — "Він"

Не голос. Не ім'я. Присутність.
Гірка, важка, твоя...
Він не говорить — мовчки поруч.
У цій безмовності більше правди, ніж у молитвах.

Доріжка 4 — "Хор Підвалу"

Долоня стискає долоню. Гуркіт бетону глушить арію.
Істина — не в нотах. Вона у паузі,
Коли рахуєш: чи вдихне хтось з тобою в унісон?

Доріжка 5 — "Подушка"

Шепіт. Запах пороху і втоми.

Подушка пам'ятає більше, ніж будь-який щоденник.
Вона пахне тобою. І ним. І присмаком заліза.

Доріжка 6 — "Світло, що не приходить"

Удар. Вибух. Глуха завіса.
У порожнечі народжується не сльоза —
А чиста, як спирт, лють виживання.
Вже втретє. Жива. І йдеш далі.

Доріжка 7 — "Фантомні болі"

Скрегіт арматури по ребрах.
Чуєш його у кожному ритмі, в кожному кроці.
Війна не минає — вона стає твоїм пульсом.

Доріжка 8 — "Resonantia"

Голка доходить до краю. Шипіння.
"Дихай зі мною", — повертаючись у порожній кут.
Поруч — лише рюкзак.
Відлуння власного серця вчиться стукати наодинці.

Півонії

У місті, де луна — єдина мова,
Ти несеш півонії, вирвані не з попелу,
А з пам'яті.
Їх стебла ламкі, як ранкові новини,
Але вони пахнуть...
Пахнуть життям, яке ще триває.

І ось — тривога.
Вона не кричить, не виє,
Вона просто стає рядком
На моєму папері.
Бо тільки я тримаю світло,
Поки не допишу ніч.

Нові цитаделі

В точній симетрії й суворій геометрії, час — лінійна **незворотність**.
Не клич минулого, давно заснулого — твоя нова **закономірність**.

Тут мова — це змова, глуха й кругова, думок вічне **спотворення**.
Та в кожному слові, у самій основі — зерно живого **відкровення**.

Дивись на озеро, спокійне й прозоре — занурюйся в горнило **споглядань**.
Твій виноградник — порадник розважний, у таїні земних **поєднань**.

Прийми оболонку, носи її вміло, крізь вирок важкого **обмеження**.
Ці низькі стелі — нові цитаделі, на варті твого **збереження**.

Антидогма

Мораль — це сукня, що не до лиця,
Тісна, нудна і вицвіла давно.
Навіщо слухать втомного жерця,
Коли іскриться в келиху вино?

Ми прагнем неба, сидячи в багні,
Та страх спокуси — гірший за порок.
Найкращі сни — відверті та палкі,
Де кожен жест — у невідоме крок.

Боротися? Яка безглузда гра!
Це тільки труїть наш тендітний дух.
Душа, що від жадання не згора,
Втрачає колір і стає як пух.

Чим дужче ви відштовхуєте тінь,
Тим ближче підійде вона вночі.
У лабіринтах власних сновидінь
Від порятунку спалено ключі.

Єдиний шлях примару подолати —
Віддатись їй без зайвих молитов.
Секрети світу прагну розгадати
Крізь смак плодів, що обіцяють кров.

Вкусити гріх, як спілий апельсин,
І випити цю розкіш до кінця.
Лиш той є вільним, хто серед руїн
Зберіг оскал зухвалого лиця.

Нехай святоші моляться в кутку —
Ми перетворим дні у гострий твір.
В цім вишуканім, дикім квітнику
Лиш Екстаз — наш істинний кумир.

Спліт

Над містом — сажа. Небо — вогкий склеп,
Зірки гниють у фосфорній імлі.
Вкрив попіл скам'янілий, мертвий степ —
Роздерті груди хворої землі.

За склом холодна виразка згаса,
Ревуть провалля, рушаються мости,
І час — поранений — стікає по спині,
Вшиває ніжність у рубці п'тьми.

В обіймах, стиснутих у домовині,
Де кожна вена — ржавий, гострий дріт.
У цій судомі, в нищівній хвилині
Ковтаєм відчаю солоний піт.

Пульсує в скронях тяжкий метроном,
Карбує ритм — всесвіту фінал.
Коли за тлінним, вицвілим вікном
Встає застиглої смерті трибунал.

В хребти в'їдається бетонний мур,
Шукаєм вихід у сплетінні рук,
Навколо — тисячі сліпих тортур,
І кожен стогін — металевий звук.

Твої зіниці — дві порожні зали,
В них гаснуть свічі спогадів і мрій;
Ми до нестями плоть свою терзали,
Щоб вбити відгомін чужих стихій.

Світ розпадається на прах і дим,
Залізо кришиться під гнітом ночі,
Завмерли двоє у герці німім,
Хто ми? Чи ще лишилися людьми?

Ні, ми — звірина, притиснута до краю,
Втискаєм страх у глибину кісток.
Твій серця стук — єдине, що тримаю
Серед руїн і крижаних думок.

Останній такт. Коротка, хрипла мить.
Годинник космосу сповільнив хід.
В обіймах цих — одне на двох болить,
І тисне в ребра крижаний граніт.

Дві краплі ртуті в жорнах небуття,
У сплеті нервів — намір задихнутись.
Лише цей спазм — усе земне життя
Застигле в горлі спробою прокинутись.

Театр одного глядача

Крізь пил завіс, крізь оксамит старий,
чуже обличчя допиває роль.
Мій жест — надламаний, навік змарнілий,
під гримом схований запеклий біль.

Я — у партері, в темряві густій,
глядач, що загубився між рядами.
Дивлюсь на сцену — на фальшивий стрій,
де вихід щільно зачинили перед нами.

Мене ліпили пальці випадкові,
кроїли з вигадок, обрізків та жадань.
Я — манекен, покинутий у слові,
у безвість вицвілих, марних сподівань.

Я — лиш пробіл, роззявлене провалля
між тою, ким марилося бути уві сні,
і лялькою, що зібрана сьогодні
руками тих, хто став чужий мені.

Між тим, чим серце прагнуло світити —
тим чистим сяйвом, що не знає меж —
і цим фантомом, що з тліну витий
посеред площ та паперових веж.

Одна лиш пауза, застигла між двома,
непізнана, самотня в кожній драмі.
Навколо стін — безжалісна тюрма,
де світ розчинено у цій химерній рамі.

Немає "Я". Лиш мерехтить екран.
Вповзає в легені сизий, терпкий дим,
щоб стерти контур, і подобу, й план —
назавжди ставши попелом глухим.

Маніфест духу

Геть лаври спокою — то омана,
Застиглий відблиск мерзлоти.
Веде вперед жарина невблаганна
Крізь попіл літ у зоряні світи.

Світло і тьма зійшлися у двобої
На кожному зламі прожитого дня.
Тут — поле битви, і вівтар, і шлях,
Де істина зростає з каяття.

О Всесвіте — ти книга без початку,
Де кожна зірка — літера жива.
П'ю досвід твій до дна, без залишку,
Та відповідь — лише нові слова.

Що є тріумф? Лиш мить самообману,
Коли душа сказала: "Досить. Стій".
Бо дух, упавши в тінь свою підвладну,
Втрачає небо і згасає в ній.

Лише в труді — не у сліпій покорі —
Звучить відлуння вищої мети.
Рука, що творить, будує стрімкі сходи
Від "я тепер" до "того, ким прийти".

Хай ніч сміється з впевненого кроку,
Хай пуста сіє холод у крові —
Тримає рух незриму рівновагу...
Цей шлях дорожчий за лестивий спів.

І якщо пасти — то не в забуття,
А в глибину, де знову прорости.
Безкрайній пошук — форма для буття,
А спрага світла — доказ боротьби.

Хай праця стане істинним спасінням,
А сумнів — тінню, що гартує день.
Бо Дух людський не знає примирення:
Він вічно йде — і в цьому вищий сенс.

Марсіянський Кобзар

"Шевченко 2077 чи Космічна Гайдамаччина"

Думи мої, думи мої, лихо мені з вами!
Нащо стали на Марсі ви червоними пісками?
Чом вас вітер не розвіяв в порожнечі синій?
Чом не впали ви росою в рідній Україні?

Крізь скло дивлюсь — нема Дніпра, ні верб, ні поля,
Тільки іржа, тільки пісок та залізна доля.
А там, угорі, між зірками — мій Дніпро синіє,
Як та стрічка, що у Бога в косах променіє.

Зостався він на тім небі, де зоря вечірня,
А я тут п'ю кисень сухий, мов полинне зілля.
Не плугом я, а заступом, важким та залізним,
Рию скалу цю холодну, чужу та неприязну.

Ми тут сієм не пшеницю — сіємо надію,
Щоб проросла крізь каміння, крізь люту завію.
І хоч сонце тут маленьке, наче мідний шеляг,
Та я бачу в кожному кратері рідний, синій берег.

Ори, сину! Ори, брате! На червонім полі
Ми будуєм нове небо і для нашої волі.
Бо настане день останній — розпадуться пута,
І пустеля ця іржава, кров'ю не полита,

Скине маску, наче ворог, і зазеленіє,
І дитина під куполом вголос засміється!
І на оновленій планеті ворога не буде,
Ані пана, ні раба не побачать люди.

А буде син, і буде мати, і життя — як море,
І козацька наша пісня розірве це горе!
Ми збудуєм нову Січ між кратерів і пилу,
Щоб і Марс червоноликий став нам за могилу, —

Та не ту, що душить дух, а ту, що підносить

Аж до Бога, що для нас волі нині просить!

Чотири пори сили

Весна

У погляді його — відлига і розмай,
Крізь кригу фраз надія проростає.
Уста говорять: "Мрій і здобувай",
І первоцвітом шлях мій засіває.
Це час пробуджень — ніжний і стрімкий,
Благословення в кожному початку.
А дотик рук — промінь осяйний,
Що ясність залишає замість спадку.

Літо

А літо — то опіка в спеку золоту,
Невтомна праця, витримка і сила.
Захисником ставши, щоб я у висоту
Змогла злетіти, розгорнувши крила.
В долонях — жар полуденних полів,
В очах — тепло, що дає снагу і вроду.
Собою, наче щитом, нас заслони́в,
Даруючи відраду, мов цілющу воду.

Осінь

Приходить осінь — пора вагомих слів,
Де кожна думка — листя бурштинове.
Ми вдвох посеред тихих вечорів,
Плекаємо розмови світанкові.
Ці бесіди — врожай, дозрілий у літах,
Безцінне і живе в душі насіння.
Він вчить тримати істину в руках,
Вростаючи у пам'яті коріння.

Зима

Зима — це витривалість, мужня міць,
Коли довкола світ — святий і чистий.
Він — скеля серед вітру й блискавиць,
Незрушний, мовчазний і урочистий.
Його суворість — закон, непідвладний злу,
Дух загартований у крижанім спокої.
Надихаючи мене крізь холод і золу
Лишатись вірною зорі своїй палкій.

Vigilia

Руки, що пахли хлібом і сизим досвітнім чеканням,
Ковдру стелили щоночі між страхом і світанням.
Сльози дитячих поразок збирали в м'які долоні,
Стрічки вплітали у коси, як квіти в старій іконі.

Руки, що несли надію в тугих переповнених сумках,
Дух гартували мій твердо у перших гірких розлуках.
Минуле латали і прали, не знаючи супочинку,
Вчили тримати удар і вагу кожного вчинку.

Руки, шиті мереживом мудрих і лагідних ліній,
Легкими стали, мов промінь у ранішній сині.
Тихо вгамовували острах думок сполоханих,
Мали ключі від дверей, назавжди для мене відімкнених.

Руки — живий пергамент, тонший за давні сувої,
Світ врятували цілим із тисячі дрібних боїв.
Над безоднею досі тримають — крила мої невидимі,
Мовчазна праця їхня — дорожча за всі молитви.

Руки, які я у власних обіймах навік залишу,
Понад життя берегтиму ту ніжну ласку і тишу.
Стали прихистком вірним у кожній нічній тривозі —

Час відіграти їх нині: черга моя на порозі.